

Ten, jenž bude obdarován, sedí na zemi, před sebou šachovnici, a rozvázně posunuje figurky.
„Pepí, proč hraješ šachy? Vždyť to ještě nemůžeš umět.“
„Náhodou... Už jsem jednou udělal jednu šachu.“
„Tak to jsi šikovnej. Ale stejně je to spíš pro dospělé...“
„Já jsem prodospělej,“ praví hrdě. „A co to máš v ruce, táto?“ zahlédne bankovku.
„To jsou prachy, koťátko moje,“ odpovím rozšafně.
„A k čemu jsou?“
„Můžeš si za ně všechno koupit... Teda ne všechno, ale hodně věcí...“
„A co třeba?“
„Třeba nějakou hračku nebo hudební nástroj.“
„To bych chtěl,“ zasní se miláček. „A když máš hodně těch... Jak jsi to říkal?“
„Prachů.“
„Když máš hodně těch prachů, můžeš si koupit hodně hraček?“
„Jo. Čím víc prachů, tím víc hraček.“
Jeho modré pupilky se rozzářily: „A kolik těch prachů máš ty, táto?“
„Jen tenhle jeden... prach...“ zasměju se vlastnímu novotvaru.
„Jen jeden?“ protáhne zklamaně obličejíček.
„Jo, jen jeden.“
„A chtěl bys jich mít hodně, táto?“
„To bych opravdu moc chtěl. Pak bych nemusel tolik pracovat a mohl bych si s tebou víc hrát.“
„A jezdit v meluzíně?“
Chvilí tápu a pak s úsměvem odpovídám: „Ano, ale limuzínu nepotřebuju. Hlavně když můžu někam jet s tebou.“

.....
(z *novely Vánoční Afrodita*)

Seděla jsem tenkrát pod nádherně ozdobeným stromečkem (moje práce, mimochodem) a čekala, až mi Michal z té velké hromady dárků podá ten nejmenší a jediný s mým jménem. Ty ostatní byly samozřejmě pro něj. V mém předchozím životě jsem to zkrátka přeháněla. Rozhodla jsem se však nebýt příliš materialistická – jeden dárek je přece úžasný! Hlavní je, že si na vás milovaná osoba vůbec vzpomene, nebo se pletu?

„Copak to bude?“ zahihňala jsem se a netrpělivě papír rozbalila. Nebyl převázaný žádnou stuhou a dokonce nebyl ani vánoční!

„No... To je...“ Michal se mi zdál celý den nesvůj. Asi je nervózní, jak dárek přijmu, říkala jsem si. Nejspíš to bude poukaz na nějakou úžasnou dovolenou. Letenky do Karibiku! Nebo plavba kolem světa! Ne, s tou plavbou jsem asi přestřelila, měla bych se držet trochu při zemi. Spokojím se i s Karibikem.

Obálka. Nenadepsaná obálka a v ní... složený list. S trochou nedůvěry jsem ho rozložila a začala číst.

Nevím, jak to říct, tak jsem to radši napsal.

Zamiloval jsem se.

Sbohem.

M.

Ten prevít to tenkrát myslel vážně. Prostě se zvedl, řekl, že tím je to vyřešené, a odešel. Zhroutila jsem se. A během tří měsíců jsem ze svých sto dvaceti kilo zhubla na osmdesát.

No, takový je prostě život. Jenže kéž by to bylo skončilo aspoň takhle! Představte si, že jsem toho prevíta po roce potkala. On byl pořád stejně tlustý, ale vychrtlá bloncka s kostnatým zadkem po jeho boku pro mě byla další ranou. Tentokrát jsem ale shodila pouze deset kilo.

Vím, co se říká – všechno zlé je pro něco dobré. Díky Michalovi jsem zhubla padesát kilo a vypadala jsem... No, úžasně zrovna ne, protože jsem stále trpěla depresemi a nelíčila se už ani do práce. A to nebylo všechno. Neměla jsem co na sebe. Všechno na mně viselo! A vyrazit na nákupy? Nenalíčená a v obrovských džínách, jejichž zadní část mi plandala až u kotníků?!